

Blijf bij Me.

Manon Duymelinck

*Voor mijn moeder en vader, die altijd het beste met mij voorhadden.
Voor Iris, die mij een goed voorbeeld heeft gegeven van wat een beste
vriendin inhoudt en natuurlijk ook mijn eerste proeflezer was.*

Copyright © 2014: Manon Duymelinck

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en uitgever.

Proloog

Mijn hele leven was voorspelbaar, zo ben ik, voorspelbaar. Zo wisten mijn ouders al meteen na het derde leerjaar naar welke middelbare school ik zou gaan en welke richting ik daar zou volgen. Zelfs ik wist het al, nog geen tien jaar oud maar toch wist ik het al. Ik zou naar het Sint-Katelijnecollege gaan en Latijn volgen. Want dat was mijn ding, taal, net zoals wiskunde. Het was dan ook geen verrassing dat ik op het einde van het vierde middelbaar koos mijn studie Latijn-Wiskunde verder te zetten. Ik hield altijd van die voorspelbaarheid, die zekerheid. Tot ik Lucas leerde kennen, hij was niet gepland. Ik had al een oogje op hem sinds het eerste middelbaar maar was te verlegen naar hem toe te stappen. Hij had warrig bruin haar en groengrijze ogen die perfect pasten bij de kuiltjes die hij kreeg wanneer hij lachte om één van mijn ongelooflijk flauwe moppen. Die kenmerken in combinatie met een atletisch gebouwd lichaam zorgden ervoor dat hij een van de populairste jongens van de school was. Wie had nu gedacht dat hij op mij zou vallen? Ik niet. Zeker niet toen ik aan het begin stond van het zesde middelbaar. Want toen ik die eerste september van dat schooljaar opstond, was dat grotendeels met veel tegenzin en de vraag waarom ik het mezelf zo moeilijk maakte door een studie als Latijn-Wiskunde te kiezen. Die vraag bleef ik mezelf stellen tot ik de deur achter me dicht deed en fietste naar het huis van mijn beste vriendin Camille. Camille was net zoals mij een

goede studente met een nodige hoeveelheid humor en een missende hoeveelheid populariteit. Niet dat we ‘losers’ waren of gepest werden, we hoorden gewoon niet bij de populaire groep. Maar dat, dat vonden we niet erg, wij hadden elkaar. En dat was het enige wat we nodig hadden om ons door een schooldag heen te slaan. Zeker als die schooldag twee uur wiskunde en Latijn bevatte. Op zo’n dagen zijn de speeltijden geen overbodige luxe, net zoals Camilles humor. Die op sommige momenten zo droog was dat zelfs een kameel er zou van uitdrogen. Ook dat was die ochtend terug van de partij toen we naar school fietsten. We hadden het over onze vakanties en pony’s, een onderwerp dat ons al sinds het tweede middelbaar deed schaterlachen. Dat lachen moesten we abrupt stoppen toen we bij de schoolpoort aankwamen en de directeur ons streng aankeek. Kennelijk moesten we het goede voorbeeld geven. Toen we onze fietsen hadden weggezet in de fietsenstalling en we aankwamen op de speelplaats bekeken we het blad met onze nieuwe klas op. En wat op dat blad stond zou heel mijn leven veranderen...

Hoofdstuk 1

No way! Dit moet een grap zijn, Lucas Peeters zit in mijn klas. DE knapste jongen zit in MIJN klas, yes! Of, nee, niet yes. Wat als we moeten samenwerken en hij merkt dat ik hem leuk vind? Of erger, wat als de anderen er achter komen. Je moet je zo normaal mogelijk gedragen in zijn buurt, Hanne. Begrepen? Dit waren maar enkele van de gedachten die in mij opkwamen toen ik dat blad voor de eerste keer zag. Toen ik dan ook in onze nieuwe klas ging zitten was het ook geen verassing dat Lucas naast mij kwam zitten. Overal kwam ik hem die eerste week tegen, zelfs toen ik een dagje naar Antwerpen ging shoppen liepen we elkaar tegen het lijf. We praatten toen wat en hij leek zelfs geïnteresseerd te zijn in mijn saaie shopverhaal. En net op het moment dat ik hem eindelijk kon aankijken zonder te blozen onderbrak Camille het gesprek en zei: “Sorry hoor Casanova, maar als je haar wil uitvragen, doe dat graag nu want over minder dan vijf minuten moet mijn auto van de parking af zijn tenzij ik een boete wil betalen.” Ik schaamde me dood. Lucas knikte en wendde zich terug tot mij: “Wel, misschien kunnen we vrijdagavond een film gaan zien of zoiets in de aard?” Zenuwachtig antwoordde ik: “Na-natuurlijk, vrijdag is perfect voor mij.” “Oké, dan pik ik je rond 8uur op bij je thuis, Schoolweg 19, toch?” Ik knikte en zei: “Perfect, zal klaar staan.” Ik wandelde verder met Camille wanneer ik kwaad tegen haar fluisterde: “Waarvoor was dat nu nodig, we hadden het net zo

leuk?!” “Dankzij mij heb je nu ten minste een date!” zei ze pochend terwijl we alle twee in lachen uitbarstte.

De dagen die daarop volgden waren fantastisch. Lucas zocht meermaals contact met me en telkens we eindelijk in een gesprek verzeild geraakten, onderbrak Camille het gesprek om een ontzettend flauwe maar tegelijk ook ontzettend grappige mop te maken. Meestal stopte ze ook met die moppen toen Louise en haar kliekje langs ons passeerden en ons minachtend aankeken. Waarop Camille antwoordde: “Misschien moet je de volgende keer eens proberen te lachen, dat zou wel eens je wallen kunnen verbergen.” Waarop het groepje ons nog kwader aankeken. Door Camille’s opmerking lachten de mensen rondom ons, Louise uit. Waardoor Louise naar ons toe stapte en fluisterde: “Vergeet niet dat ik degene ben die jullie van ‘Hero’ naar ‘Zero’ kan veranderen in geen tijd.” Camille lachte eens spottend, want we wisten allebei dat populariteit ons niet interesseerde, integendeel tot schoolresultaten. Ook die waren verassend goed, maar dit lag misschien aan het begin van het schooljaar, dat zoals gewoonlijk beter gaat als de rest van het schooljaar. Ik voelde me zelfs zo goed dat ik uitkeek naar school te gaan, wat vrij raar was met mijn lessenrooster als de mijne. Dat gevoel stopte naarmate vrijdagavond naderde en zou uiteindelijk omslaan in een zenuwachtig gevoel. Dit werd alleen maar versterkt toen mijn moeder maar niet genoeg kon benadrukken ‘hoe fier ze was dat haar dochter op een eerste date ging’ en mijn vader die mij verzekerde dat ‘hij mij maar beter de

avond van mijn leven gaf". Net toen hij dit laatste zei hoorde ik de bel gaan.

Op de maat van 'Roodborstje tikt tegen het raam' huppelde mijn moeder samen met onze hond James, een golden retriever van drie jaar, naar de voordeur. Dat was kennelijk de melodie van onze deurbel en telkens mijn moeder dit hoorde zag ik in haar ogen een vleugje jeugdsentiment verschijnen. Normaal is dit ook zo bij mijn vader maar vanavond niet, ik denk dat hij het er een beetje moeilijk mee had dat ZIJN dochter op haar eerste date ging en misschien niet meer voor lang alleen van hem zou zijn. Moeder deed de deur open met een grote glimlach en verwelkomde Lucas in onze 'casa' zoals ze het altijd noemde. Lucas stapte binnen, hij zag er stralend uit, zoals altijd natuurlijk. Hij keek naar me en zei: "Wauw, jij, jij ziet er stralend uit!" "Ja, draag maar goed zorg voor haar vanavond!" zei mijn vader. Ik draaide mijn gezicht om en keek hem kwaad aan, ik wist wel dat hij het goed bedoelde. Zo was hij al sinds mijn kindertijd, hij had zelfs ooit tijdens het vuurwerk bijna gevochten met een oudere man die mij opzij duwde. Moeder moest hem toen stevig tegengehouden of die man had nu nog rondgelopen met een blauw oog. Ergens vond ik het wel fijn dat hij zo beschermend over me was, maar die avond, die avond kwam dat niet gepast. Hij moest me echt helemaal nergens voor beschermen, maar misschien dacht hij er anders over. Toen we eindelijk buiten waren geraakt bracht Lucas me naar zijn auto. Hij hield de deur voor me open en deed ze vervolgens ook keurig dicht. *Wat is hij toch een gentleman!* Tijdens de rit

luisterden we niet naar de muziek maar praatten we wat over onszelf. Zo verontschuldigde ik me direct voor het gedrag van mijn ouders, met de nadruk op mijn vader. Waarop hij antwoordde dat het wel oké was en dat hij het gedrag van mijn vader ergens wel begrijpt. Ik knikte vooral en probeerde niet te veel in zijn mooie ogen te kijken, ik wou natuurlijk niet dat hij doorhad dat ik iets voor hem voelde. *Want wat als hij nu niet hetzelfde voelt en de hele school het te weten komt. Zoiets zal mijn status van onbekend naar hopeloos veranderen en dan blijf ik toch liever onbekend.* Na een rit van ongeveer een kwartier kwamen we aan bij de bioscoop. We hadden beiden geen idee welke film we wilden zien en toen dan bleek dat zo'n goedkope romantische komedie de enige beschikbare optie was, namen we die. Met een extragrote zak popcorn en twee cola's zette we ons op de vijfde rij ongeveer in het midden. Toen we wachtten op de film praatten we wat over onze interesses en school. Over hoe die zagende leerkracht godsdienst er altijd in wist te slagen een hele klas hoofdpijn te doen krijgen. Toen de film dan toch begon kon ik mijn ogen niet van hem afhouden. Ik probeerde me echt wel op de film te concentreren, maar het lukte gewoon niet. Die wilde haren, die groengrijze ogen, die kuiltjes in zijn wangen: hij had het allemaal! Toen ik me dan uiteindelijk toch op de film kon concentreren, vroeg hij aan mij of ik het een leuke film vond. Waarop ik zei: "Wel, eerlijk gezegd, kijk ik nog liever naar een paar sumoworstelaars dan naar deze film." Lucas lachte en fluisterde: "Als we stil zijn, kunnen we de zaal onopgemerkt uitkomen. Volg me maar." Lucas loodste me doorheen de zaal naar de uitgang. Aangekomen daar deden we de deur zo stil

mogelijk open en verlieten we de film. “Sorry, voor die barslechte film”, begon Lucas: “Ik had je inderdaad beter meegenomen naar een stel vechtende sumoworstelaars.” Ik lachte en antwoordde: “Geeft niets, hoor. We kunnen nog altijd die sumoworstelaars bekijken op de televisies in de cafetaria?” “Deal”, zei hij kort en samen wandelden we naar de cafetaria van de bioscoop. Na afloop van de wedstrijd dronken Lucas en ik nog wat en stapten we naar zijn auto. In de auto zette Lucas de muziek een streepje harder. Samen zongen we mee op de beat van ‘The Way I Are’ van Timbaland, gevolgd door ‘Sexy als ik dans’ van Nielson. Toen we uiteindelijk bij mij thuis aankwamen waren onze stemmen beide zo hees van al dat zingen, dat we beiden niet konden stoppen met lachen. Lachend wandelden Lucas en ik tot aan mijn voordeur, waar hij me vertelde dat hij een hele leuke avond beleefd had.

Maandagochtend stond ik voor het eerst eens op toen mijn wekker afliep en ‘snoozde’ ik niet zoals ik gewoonlijk deed. Opgewekt liep ik de badkamer binnen en stapte ik, al zingend, de douche in. Ik zong alle liefdesliedjes die ik perfect mee kon zingen, rappen meegerekend! Na een kwartiertje zingen stapte ik de douche weer uit en kleepte me aan. Ik keek naar de spiegel toen ik zag dat deze helemaal was aangedampt. Voorzichtig nam ik een kleine handdoek dat op het bovenste plankje van de kast lag en veegde ik de damp van de spiegel. Toen zag ik mijn gezicht. *Ongelooflijk toch dat zo’n jongen als Lucas mij misschien wel ziet zitten.* Ik keek recht in mijn eigen ogen. Ik had helder blauwe ogen die naar verluidt perfect pasten bij mijn

donkerblonde haren. Iedereen die ik kende vond dat mijn grootste troef en hoe meer ik ze zelf bekeek, hoe zekerder ik er van werd dat dit ook echt zo was. Tevreden kwam ik de badkamer uit en rende ik de trappen af naar beneden. Beneden aangekomen, zag ik mijn ouders al aan de ontbijttafel zitten. Ze discussieerden over het feit dat ik toch zo'n goede punten had en wiens verdienste dat nu eigenlijk was. Ik zette me net neer aan de tafel toen mijn vader zei: "Oké, het is dankzij jou dat ze zo slim is. Ze heeft inderdaad jouw verstand, want ik heb dat van mij nog!" Waarop we allemaal in lachen uitbarstten.

Ik nam een boterham met confituur en daarbij nog een klein potje aardbeienyoghurt als dessert. Vervolgens maakte ik mijn brooddoos klaar en trok mijn schoenen aan. Ik bezocht nog vlug even het toilet en met mijn lange herfstjas aan, sprong ik de fiets op.

Met mijn oortjes in, fietste ik op de inmiddels toch al wat oudere beat van 'Love Generation' gezongen door Bob Sinclar. Dit en heel wat andere liedjes maakten de lijst van de 'Ik ben hopeloos verliefd'-songs compleet. Ik was zelfs zo goed gezind dat toen ik bij Camille aankwam ik de oortjes pas uitdeed toen ik een vrolijk sprongetje van mijn fiets maakte. Camille keek me hiervoor grijnzend aan en antwoordde per direct: "Volgens mij heeft hier iemand een goede eerste date gehad. En raar maar waar, is dat ook nog eens mijn beste vriendin!" Ik rende vluchtig naar haar toe en legde haar het zwijgen op door te zeggen: "Shhhhttt, het is maar een eerste date, niet iedereen moet dit weten! Maar nu je het dan toch vraagt, ja, ik heb inderdaad een

goede eerste date gehad!” “Oh, vertel me alles, alle details, van het begin tot het einde!” zei ze opgewonden. “Oké, ik leg je alles uit op de fiets. Kom je?” vroeg ik terwijl ik vragend op mijn fiets ging zitten. “Oh, reken maar van yes!” riep Camille terwijl ze veel te opgewonden voor een maandagochtend de fiets opsprong.

Later op de speelplaats stormde een aantal goede vrienden direct op Camille en mij af. Ze vroegen hoe mijn eerste date was gegaan met ‘DE hottie van het zesde jaar’. Camille had hen klaarblijkelijk dus alles verteld maar raar genoeg vond ik dit eigenlijk zelfs niet zo erg. Naar mijn mening mocht heel de speelplaats weten dat ik een date had gehad met ‘DE hottie’, want daar ging het mij nu eenmaal niet over. Voor die date had ik hem inderdaad wel opgemerkt vanwege zijn uiterlijk, maar gevallen voor hem? Nee, ik ben pas voor hem gevallen, toen ik zijn karakter ontmoette. Hij was buiten dan extreem aantrekkelijk te zijn, ook nog eens grappig, attent en lief. Dit is voor mij veel belangrijker dan gewoon een knapperd te zijn, hoewel dit natuurlijk altijd mooi meegenomen is. Uiteindelijk beantwoordde ik die vragen met eenzelfde antwoord: “Tijd zal uitwijzen of het goed of slecht ging.” Toen ik dit zei, antwoordde Glenn met een zeurende stem: “Madame, sluit ons weeral buiten. Kom meisjes, we zullen het eens gaan vragen aan ‘mister Handsome’ zelf.” Glenn was zoals jullie kennelijk al vermoedden voor het mannelijke geslacht en daardoor was hij dan ook de enige jongen in onze vriendengroep vol met meisjes. Nadat hij dit had gezegd, was ik net snel genoeg ze tegen te

houden door te zeggen: “Oké, goed, jullie krijgen jullie antwoord. Het ging goed, eigenlijk zeer goed. Maar stap alsjeblieft niet naar Lucas, ik smeeek het jullie.” Giechelend keken ze me aan en één van hen, Lisa, zei: “We wisten wel dat je zou toe happen!” Lachend praatten we verder tot de bel ging en we allemaal bij onze eigen klas moesten gaan staan.

De lessen waren zoals gewoonlijk redelijk zwaar en net zoals alle andere lessen was ook vandaag onze leerkracht wiskunde weer in vorm. Regelmatig betrapte ik mezelf toch op het subtiel nakijken van Lucas, ik kon gewoonweg mijn ogen niet van hem afhouden. Tot op het moment dat ik hem weer eens stiekem wou begluren, ik hem zelf betrapte op het stiekeme nastaren. We keken elkaar recht in de ogen en ik voelde mijn wangen gloeien. Ik denk zelfs dat ook hij een beetje bloosde of was het gewoon warm in die klas, waarschijnlijk was het dat. Laat me zeggen dat die lesuren simpelweg de meest vreemde lesuren waren die ik ooit heb gehad. Het ene moment voelde ik vlinders in mijn buik, het andere moment maakte ik mezelf duidelijk dat het toch nooit iets kon worden en weer een ander moment ergerde ik me aan de ongelooflijk saaie ofwel ongelooflijk rare leerkracht.

Na schooltijd stormde ik samen met Camille de trappen af wanneer Lucas ons haastig probeerde in te halen. Vlak voor de uitgang stopte hij me en liet Camille door terwijl hij zei: “Hoi! Hanne! Jou moet ik hebben, ik vroeg me af of we misschien vrijdagavond eens een keertje zouden kunnen overdoen? Dit keer dan wel zonder sumoworstelaars. Wat denk je?” Ik was verbaasd en wist niet wat zeggen dus sputterde ik er maar uit:

“Euhm, ja, we-we zien wel! Ik zal je nog iets la-laten weten!” Terwijl ik vluchtig de deur opendeed en naar buiten stapte. Ik keek achter me en zag Lucas daar verstomd staan. *Had ik hem nu juist afgewezen voor een date? Dit meen je niet! Die date waarop ik al sinds de vorige date is geëindigd op wacht? Wat ben ik toch een stom kalf!* Dit en nog vele andere verwijten dacht ik bij mezelf al stappend naar de fietsenstalling. Daar kwam ik wachtende Camille tegen die onmiddellijk aan me vroeg: “En, wat vroeg hij, hebben jullie een tweede date? Heeft hij je gekust? Of beter nog, heeft hij zijn liefde aan jou verklaard doormiddel van een zelfgeschreven gedicht?” “Nee, hij stelde een tweede date voor en vanwege de overweldigende impact heb ik hem op een indirecte manier, ongewild trouwens, afgewezen”, zei ik met een trieste stem. “Wat?” riep Camille over de hele fietsenstalling terwijl ik haar streng het zwijgen oplegde. “Je hebt wat gedaan?” ging ze half fluisterend, half lachend verder: “Je hebt Lucas, één van de knapste jongens van de school, afgewezen? Vertel me eens hoe doe jij dat toch, een perfecte situatie altijd weten te verknoeien naar een ongelooflijk slechte situatie?” “Ik weet het niet, ik was in paniek! Hij overweldigde mij en ik bedoelde het niet zo. Kijk, ik ga dit recht zetten, ik antwoord vanavond nog op zijn vraag!” Camille lachte en samen reden we naar haar huis waar ik haar achterliet en verder alleen naar huis reed. Op dat stuk dat ik alleen reed, wat toch zo’n één en een halve kilometer was, dacht ik verder na over mijn stomiteit. Ik besepte dat hoewel ik echt wel zeer stom was geweest, ik hem toch per slot van rekening niet echt had afgewezen. Maar om dit nu nog eens extra duidelijk te

maken via internet? Nee, dat zou zo afstandelijk over komen, ik moest het hem gewoon in persoon kunnen duidelijk maken.

Morgen stap ik naar hem toe en zeg ik dat ik zeer graag met hem nog eens een keertje zou willen uitgaan en dat ik de dag ervoor gewoon een beetje moe was van al die wiskunde. Ja, zo zou ik het kunnen doen. Of toch niet? Wel dat zijn zorgen voor morgen! Nu ga ik gewoon lekker volleyballen! Want dat was mijn sport, volleyballen. Ik deed het al sinds mijn kindertijd en was er ondertussen toch al aardig goed in geworden. En eerlijk? Ik vond het af en toe gewoon eens leuk om mij te kunnen afreageren op een bal door die eens hard tegen de grond te smashen terwijl ik de andere spelers eens goed liet zien dat ik wel degelijk iets goed kon op sportief vlak. Net zoals vanavond, want maandagavond was volleybal avond.

Thuis aangekomen, zette ik mijn fiets weg en betrad ik de woonkamer. Daar rook ik de geur van kroketjes in combinatie met die van kip die hoogstwaarschijnlijk uit de keuken kwam. Daar ging ik dan ook een kijkje nemen en vluchtig pikte ik een kroketje waarop mijn moeder me op de vingers tikte en zei dat we zo meteen zouden eten. En met die zo meteen bedoelde ze 10 minuten later wanneer ook de kip en de andere kroketten klaar waren. Gezamenlijk zette ik de tafel met mijn vader. Hij keek me de hele tijd vragend aan tot op het moment waarop hij luchtig zei: “En, euhm, nog iets gehoord van die jongen, wat was zijn naam ook al weer? Lucas zeker, ja, Lucas. Heeft hij je al op een tweede date gevraagd of niet, want anders moet je...” “Ja, hij heeft me al gevraagd”, onderbrak ik hem: “Je hoeft niet

altijd zo beschermend over me doen, papa. Ik weet dat je het ongetwijfeld goed bedoelt, maar ik kan zelf beslissen met wie ik uitga en of ik daarmee en tweede date wil.” Hij knikte en beiden stopten we over het onderwerp. We dekten de rest van de tafel in stilte en ook aan tafel was het stil tot moeder de stilte doorbrak door te vragen wat we van het eten vonden. Beiden beantwoorden we dit al knikkend en voegden we er ook nog een compliment aan toe. Nadat we dit deden begon het gesprek langzamerhand terug in gang te komen. Na het eten was het dan ook geen verrassing dat hij me ‘spontaan’ aanbood me naar de volleybal training te brengen. Omdat ik voelde dat ik hem daarstraks had gekwetst stemde ik zeer zeker in. Zo stapte ik dan even later in een mooie grijze Audi die zetelverwarming had, iets wat mijn gewoonlijke vervoersmiddel, namelijk de fiets, niet had. Onderweg naar de volleybal training zette vader een zelfgemaakte cd op waarvan de ene helft classics waren van The Rolling Stones en de andere helft classics van The Beatles. Die cd zette hij vroeger ook altijd op wanneer hij me nog naar de volleybal training ‘moest’ brengen omdat hij me te jong vond alleen te rijden. Nu vind hij dat trouwens nog altijd, maar moeder had hem duidelijk gemaakt me los te laten. En hoewel ik die vrijheid enerzijds wel leuk vond, genoot ik er anderzijds ook van dat hij me af en toe eens gewoon met de auto bracht. *Je mag zeggen wat je wilt, maar niet in de kou moeten fietsen, dat is toch een luxe.* Terwijl ik dit dacht keek ik opzij naar mijn vader die zich uitleefde op ‘Satisfaction’ van de Rolling Stones en gelijk had hij, dat was zonder twijfel ook een van hun beste nummers. Misschien is het ook daarom dat hij en ik zo goed met

elkaar kunnen opschieten. We hebben namelijk dezelfde muzieksmaak, dezelfde humor en niet te vergeten hadden we daarbij nog eens dezelfde denkwijze. Zo wist ik al van kleins af aan wat hij dacht toen mijn oma langs moeders kant hem een berisping gaf op zijn ongepaste mop. Hij zweeg toen wel maar toch kon hij zichzelf amper inhouden een antwoord te geven. Als hij dat dan af en toe deed, wist ik perfect wat er uit zijn mond zou komen en op welke toon hij die woorden zou zeggen. Ik wist namelijk dat ik dat ook juist zo zou zeggen en dat was dan ook weer onze gelijkenis. Nadat hij me afzette aan de sporthal wandelde ik de kleedkamers binnen en trok mijn sportkleren aan. *Eindelijk volleybal, eindelijk! Het is echt weer veel te lang geleden. Hopelijk zijn de andere niet TE goed geworden, want dat wordt afzien. Maar bon, schoenen aan en gaan met die banaan!* Met deze gedachten begon ik aan het spel dat als enige mijn gedachten even kon verzetten van de realiteit en van Lucas: VOLLEYBAL!

Hoofdstuk 2

4 dagen later...

Ik zat op mijn fiets huiswaarts toen ik eens nadacht over de afgelopen week. Zo goed maandag was begonnen, zo slecht waren de andere dagen. Dinsdag probeerde ik namelijk contact te zoeken met Lucas maar telkens hij een keertje niet bij zijn vrienden was, was hij wel bij Louise en haar populaire vriendinnen. Op zo'n momenten beseftte ik dat hij misschien wel zo flirtte met alle meisjes en ergens maakte me dat jaloers. *Hoe kon hij nu zo'n barbiepop met veel make-up en een nepglimlach verkiezen boven iemand die gewoon zichzelf is?* Het regende die dag ook dus kwam ik 's avonds helemaal nat thuis aan. En alsof dinsdag nog niet erg genoeg was kwamen er woensdag en donderdag ook nog bij. Woensdag kon ik namelijk helemaal alleen naar school fietsen aangezien Camille ziek was en 's middags ook nog eens moe van de L.O. les, waarbij we een looptest (iets wat ik absoluut niet kan) hadden, terugfietsen. Daarbij kreeg ik dan die namiddag ook nog eens een overvolle agenda en nog een extra volleybal training naar aanloop van het naderende kampioenschap. Hierdoor was ik dan ook zo moe dat ik me donderdagochtend over sloep en ik geen tijd had een deftig ontbijt te nemen. Op school aangekomen zag ik Lucas dan weer bij Louise en haar kliekje staan en daardoor werd mijn dag nog eens dubbel zo slecht. Gelukkig eindigde mijn week toch nog onverwachts goed...

Ik stond vanochtend namelijk enerzijds met veel tegenzin op, anderzijds had ik er dan toch weer wel een beetje zin in. Het was vrijdag, dus ja, meestal gebeuren er wel goede dingen op vrijdag, het weekend bijvoorbeeld. Ergens wist ik gewoon dat vrijdag mijn dag was. Zo dacht ik er ook over tijdens het ritje van mijn naar Camille's huis, die ondertussen weeral naar school kon gaan. Zij en ik reden gezamenlijk tot aan de bakker waar we even stopten voor een donut, dit was onze gewoonte op vrijdagochtend. Daar praatten we wat over de leerstof die ze gemist had de afgelopen twee dagen en hoe miserabel ik wel niet zonder haar was geweest. Ook vertelde ik haar over het feit dat ik Lucas' vraag naar een tweede date in al die dagen nog niet had beantwoord. Waarop zei antwoordde dat ik een ongelooflijke idioot was een jongen zo lief en knap als Lucas te laten wachten. Ergens gaf ik haar wel gelijk maar het juiste moment was nog niet aangebroken. Ik kon toch moeilijk gewoon naar hem en zijn vrienden gaan om gewoon even te bevestigen dat ik zeker mee zou gaan op date? Of kon ik dat wel? Alleszins was ik die befaamde vrijdagochtend van plan om hem zeker en vast te laten weten dat ik een tweede date wel zag zitten.

Blijkbaar dacht Lucas er diezelfde ochtend ook zo over want toen ik mijn fiets vergrendelde aan een van de hekken van de fietsenstalling, kwam hij naar me toe en tikte op mijn rug. "Hoi, zeg, ik, euhm, had eens een vraagje in verband met die vraag van maandag", begon hij: "Gaat dat nog door, of zeg je liever van niet. Ik snap het wel hoor, een stel sumoworstelaars is nu

niet bepaald gezellig en ja, ik snap je keuze wel e...”

“Natuurlijk gaat dat nog, ik zou niet liever willen. Als dat natuurlijk oké is voor jou?” onderbrak ik hem. Vlug antwoordde hij: “Ja zeker, dat is zéér oké voor mij! Misschien kan dat zelfs al zaterdagavond? Rond een uur of 6?” “Ja, dat is perfect! Al een ideetje wat we gaan doen?” vroeg ik achterdochtig. Hij keek me met een plagende blik aan en zei: “Natuurlijk, ik wel. Maar, euhm, jij niet! Laat me je verrassen, je zult er geen spijt van krijgen.” Lachend knikte ik en dacht meteen na wat hij toch voor me in petto zou hebben. Spijtig genoeg had ik hier niet al te veel tijd voor want daar kwam Louise al aan. Zij en haar kliekje hadden blijkbaar ons gesprek opgevangen en minachtend bekeek ze me. Maar ook dat was niet van lange duur want ze wendde zich vrijwel direct naar Lucas: “Ga je nu met háár uit?! Dé nobody van school, komaan Kas, dat is toch niet ‘cool’!” “Wel Louise,” begon hij: “een wijs man genaamd Albert Einstein zei ooit eens: “What is right is not always popular and what is popular is not always right.” Versta je dat? Dat wil zeggen dat ‘cool’ zijn niet het belangrijkste is en dat soms de juiste keuze maken dat wel is. En mijn keuze? Ja, dat is uitgaan met Hanne, ze is ver weg het meest intelligente en niet ijdele meisje dat ik ken. Misschien moeten jullie eens een voorbeeld aan haar nemen met al jullie make-up.” Daarmee eindigde hij het gesprek en verliet de fietsenstalling, waarop ook Louise en haar vriendinnen stomverbaasd de stalling verlieten. Met een glimlach sloot ik het slot op mijn fiets af en verliet ook ik uiteindelijk de fietsenstalling samen met Camille die ondertussen weer naast me was komen wandelen nadat ze me

alleen had gelaten met Lucas. Ik verteld haar het hele verhaal richting speelplaats en vol genot zei ze: “Eindelijk heeft Lucas die troela eens op haar plaats gezet, dat werd tijd!” Waarop ik lachte en we beiden onze boekentassen neerzetten aan een bankje op de speelplaats. Die boekentassen konden we gauw alweer opnemen en richting het schoolgebouw stappen want de bel ging niet veel later.

Zaterdagavond 17u59 – Ik hoorde het muzikje van de bel weer, dat zal Lucas zijn. *Mooi op tijd!* Ik nam mijn jas en deed de deur open. *Wat ziet hij er toch weer goed uit!* “Lucas Peeters at your service!” begon hij zeer keurig: “Ready to go?” Al lachend knikte ik en trok de deur dicht terwijl ik vlug mijn jas dicht deed. “We gaan te voet, als dat geen probleem is?” vroeg Lucas zeer beleefd. “Nee, natuurlijk niet maar nu maak je me wel héél nieuwsgierig!” antwoordde ik. “Trouwens”, ging ik verder: “over nieuwsgierigheid gesproken, dat stukje Einstein dat je gisterenochtend quoteerde, van waar ken je dat, als ik vragen mag?” Hij keek naar de grond en vertelde mij allemaal hoe dit zat: “Wel, eigenlijk ben ik al sinds kleins af aan geïnspireerd geweest door natuurkunde en dan kom je automatisch uit bij een man zoals Albert Einstein. Ik was zo geïntrigeerd door dit genie, dat ik hem en zijn invloed op de wetenschap al zeer lang bestudeer, zo kom je dan af en toe eens een quote tegen die je dan wel onthoudt. Want hij was namelijk buiten een ongelooflijk goede natuurkundige en uitvinder ook nog eens een zeer getalenteerde filosoof. Daarvoor bewonder ik hem het meest, heb jij zo niemand die je bewondert?” Ik keek hem aan